# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 41549**

гр. София, 26.10.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 44 състав,** в публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Владимирова**

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11458** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Г. П. от [населено място], подадена чрез адв. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-0346-000193 от 11.08.2026 г., издадена от Т. С. С. - полицейски инспектор към ОДМВР Б., РУ С., с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, за срок от 6 месеца“.

Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена при липса на материална компетненост на издателя й, неспазване на установената форма, в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, както и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 1-5 АПК. Твърди се, че водачът на процесното МПС не е бил уведомен от страна на Гаранционния фонд. Наред с това се отбелязва, че ПАМ е наложена и в противоречие с ТП № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС. Изтъква се още, че ПАМ е издадена в противоречие с целта на закона доколкото още към датата на налагането й нарушението е отстранено нарушението – сключена валидна застраховка „Гражданска отговороност“. Позовава се и на практика на административните съдилища и на ВАС. По тези съображения се претендира отмяна на обжалваната заповед с присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващия, чрез адв. Г., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – П. Х. П. - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция" - СДВР, чрез

юрк. П., моли за отхвърляне на жалбата по съображения изложени в писмени бележки.
Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:
С оспорената в настоящото производство заповед от 11.08.2026 г. на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“), подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС № [ЕИК].
В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено, че на 11.08.2026 г., около 09.55 часа, в [населено място] по [улица]до магазин Болеро, в посока пл. Черно море управлява лек автомобил Л. Р. с рег. [рег.номер на МПС] - лична собственост. При извършената проверка е установено, че водачът управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация от 26.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. За извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.“
Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5761761/11.08.2026 г.
По делото е представена полица „Гражданска отговорност" /л. 33/ на автомобилистите със застраховащ Г. Г. П. за МПС рег. [рег.номер на МПС] , от която е видно, че тя е със срок на договора от 10:44 ч. на 11.08.2026 г. до 23:59 ч. на 10.08.2027 г.
От представената справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация – без ГО считано от 23.06.2026 г. 04:19 часа, като основание е отбелязано „прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО“. В графа „Други“ на същата справка е отбелязано следното: „3735/29.05.2026 г. /уведом. на 25.05.2026 г., поделение: отдел Пътна полиция – СДВР“/.
По преписката липсват доказателства за уведомяване на Г. П. за прекратяване на регистрацията на процесното МПС.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а т. 4 и т. 5, б. “а”, т.6 и т.7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност.
С определението си за насрочване на делото съдът е задължил ответника в срок до съдебното заседание да представи заповед № 251з-5684 от 07.10.2025 г. удостоверяваща, че Т. С. С. - полицейски инспектор към ОДМВР Б., РУ С., е бил оправомощен да издава заповеди от вида на процесната, както и имал правомощията да заема тази длъжност.

Според чл. 170, ал. 1 АПК административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, а според ал. 3 на чл. 170 от АПК съдът е длъжен да укаже на страните разпределението на доказателствената тежест, както е направил с определението си за насрочване на делото. Следва да се отбележи, че тежестта за доказване не е задължение да се представят доказателства, а е въпрос за последиците от недоказването. Съдът основава изводите си за правно и доказателствено релевантните факти върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, която носи доказателствена тежест относно тези факти, или от противната страната. В тази връзка съобразно регламентацията в чл. 153 и сл. ГПК, респ. чл. 171, ал. 1 и ал. 2 АПК, и административният орган, и оспорващият могат да представят доказателствата, с които разполагат за обосноваване на защитната си теза, стига те да са относими и допустими. (Тълкувателно решение № 3 от 29.03.2021 г. по тълк. д. № 1/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия).

В случая ответникът не е ангажирал доказателства, че Т. С. С. е бил компетентен към момента на издаване на процесната ЗППАМ, поради което наличието на това основание за липса на компетентност на административния орган се приема от съда за установено, което е основание за прогласяване на нейната нищожност.

Независимо от горното, оспореният административен акт е издаден при допуснати процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон предвид следното:

В процесния случай очертаните в ЗППАМ обективни и субективни признаци са тези на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДП, на което съответства разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, установяваща санкция на посоченото неправомерно поведение.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът Г. П. управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация от 26.06.2026 г. /а според справката 23.06.2026 г. / по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд.

С издадения срещу жалбоподателя АУАН е констатирано извършено нарушение по чл. чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, която норма разпорежда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази норма сама по себе си не предвижда конкретно правило за поведение и съответно налагане на санкция, а определя единствено изискванията на които трябва да отговарят съответните ППС за движение по републиканската пътна мрежа.

Според нормата на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.
Спецификата на случая изисква анализиране на нормативната основа, установяваща правната рамка на прекратяване на регистрация на МПС при липса на валидно сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.
Според чл. 143, ал. 10 от ЗДП, служебно се прекратява регистрацията на МПС, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ). Такава е редакцията с последното изменение с ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., с което се заличи изискването за уведомяване на собственика на превозното средство при прекратяване на регистрацията.
Уведомлението по чл. 574, ал. 11 от КЗ е автоматично генерирано от информационния център на Гаранционния фонд (глава 53 от КЗ) съобщение, с което органът по ал. 1, т. 1 (компетентният орган по регистрацията на превозните средства в РБ) бива уведомен да прекрати регистрацията на превозното средство. Уведомлението обаче се изпраща до компетентните органи, когато в срока по ал. 10 не са били представени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.
Според чл. 574, ал. 10 от КЗ, информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличието на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.
По делото липсват доказателства за изпратено от Гаранционния фонд до собственика Г. П. уведомление и че от датата на получаването му до изпращане на уведомлението до МВР е изтекъл 14-дневният срок, в който собственикът е имал право да представи доказателства за наличието на сключен и действащ застрахователен договор. Ако собственикът бездейства в указания от закона срок (който трябва и да е посочен в уведомлението), то след изтичането му изпращане на уведомлението на компетентния орган би било изцяло съобразено със закона.
Вярно е, че от текста на чл. 143, ал. 10 от ЗДП отпадна изискването за уведомяване на собственика за прекратяване на регистрацията, което до датата на изменението се изискваше да бъде изпратено от компетентния по регистрация орган, но това задължение продължава да съществува в Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Загл. изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2002 г., изм., бр. 67 от 2012 г., бр. 20 от 2018 г.), която в чл. 18б, ал. 2 разпорежда изпращане на уведомление до посочения в регистъра собственик в случай на служебно прекратяване на регистрация. В разглеждания случай е мислимо да се приеме, че разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. не следва да бъде прилагана на основание чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове, тъй като противоречи на нормативен акт от по – висока степен.

В този случай обаче се поставя въпросът откога собственикът е бил в обективна възможност да узнае за прекратяване на регистрация, доколкото за фактическото прекратяване не се издава изричен акт, а изпратената от Гаранционен фонд информация по реда на чл. 24 от Наредба № 54 от 30.12.2016 г. за регистрите на Гаранционния фонд за обмена и защитата на информацията и за издаването и отчитането на задължителните застраховки по чл. 461, т. 1 и т. 2 от Кодекса за застраховането се обработва изцяло автоматично и системата на сектор "Пътна полиция" дерегистрира автомобила по реда на чл. 18б, ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г.
Правната регламентация, дори и след изменението й от 2025 г., налага съобразяване със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени с Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС, според което при неуведомяване на собственика за служебно прекратената регистрация, той не би могъл да съобщи този факт и на всяко лице, на което е предоставил управлението на автомобила. Р. на МПС с прекратена регистрация не е общодостъпен, поради което трето лице, което поема управлението на МПС, е в обективна невъзможност да разбере статуса на МПС. Вярно е, че по регистрационния номер на МПС може да се направи справка дали за конкретното МПС и към конкретен момент има действаща задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, но липсата на такава не води до автоматичния извод, че МПС е с прекратена регистрация, още повече управлението на МПС без задължителна застраховка "Гражданска отговорност" е отделно основание за налагане на ПАМ – чл. 171, ал. 1, т. 1, б. "е" от ЗДвП.
Следва да се отбележи, че доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването, към датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл. 574, ал. 10 от КЗ, следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП. В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване, към датата на издаване на обжалваната заповед, не са били събрани и не са налични. Това, освен че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на Н..
По изложените съображения съдът приема, че жалбоподателя, като водач на МПС, не е осъществил вмененото в оспорената заповед нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДП, поради което наложената ПАМ е незаконосъобразна, тъй като се явява лишена от основание.
Съобразно горното настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед е издадена от некомпетенетен административен орган, което налага прогласяването на нейната нищожност.
С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 705,11 евро, от които 5,11 евро – държавна такса и 700 евро – платено в брой адвокатско възнаграждение. По делото не е направено възражение за прекомерност на търсеното адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

**ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА** заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0346-000193 от 11.08.2026 г., издадена от Т. С. С. - полицейски инспектор към ОДМВР - Б., РУ С., с която спрямо Г. Г. П., ЕГН – [ЕГН], е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, за срок от 6 месеца“.
**ОСЪЖДА** Областна дирекция на МВР – Б. да заплати на Г. Г. П., ЕГН – [ЕГН], сумата от 705,11 евро (седемстотин и пет евро и единадесет евроцента) – разноски по делото.
Решението е окончателно.

**СЪДИЯ:**